ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... **ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Ροβέρτος Κὲρ σταμάτησε μιὰ στιγμὴ καὶ συνέχισε :

— Ἐπειδὴ αἰσθανόμουν, κ. Φερουλλιάκ, ὅτι εἴσαστε ἄνθρωπος ἀκεραίου καὶ ἀνεπιλήπτου χαρακτῆρος, ἄφηνα νὰ διαβαίνουν τὰ χρόνια, χωρὶς νὰ προβαίνω σὲ καμμιὰ διαμαρτυρία, χωρὶς νὰ ἐκφράζω κανένα παράπονο. Ἐπερίμενα πάντοτε νὰ μεταβληθοῦν ἡ πρὸς ἐμὲ διαθέσεις σας, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔγινε αὐτὸ ποὺ προσδοκοῦσα. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἱκετεύω τὸν ἐκλαμπρότατο δοῦκα νὰ μοῦ ἐπιτρέψη νὰ σᾶς δώσω ἐπὶ παρουσίᾳ του μερικὲς εἰλικρινεῖς ἐξηγήσεις....

Ὁ Ἐρρίκος ἔκανε ἕνα νεῦμα συγκατανεύσεως καὶ ὁ Ροβέρτος ἐξακολούθησε :

— Φαίνεται, κύριε διοικητά, ὅτι ἐννοεῖτε νὰ ἐξελέγχετε τὶς πράξεις μου, χωρὶς νὰ σᾶς ἔχη δώσει κανένας αὐτὸ τὸ δικαίωμα....

— Φτάνει πειά ! φώναξε ὁ Ρολάνδος ἀπότομα. Ἡ δεσποινὶς Λεικὴ μᾶς ἔκαμε τὴν τιμή, ἐμένα καὶ τοῦ δὸν Μαθουρίνου, νὰ μᾶς ἀναθέση τὴν ἐμπιστευτικὴ παραγγελία νὰ τὴν πληροφορήσουμε γιὰ τὸ ποιὸν τοῦ ἀνδρὸς ποὺ ἀπατεῖ νὰ γίνη σύζυγός της. Βλέπετε λοιπόν, ὅτι ἔχουμε πραγματικὸς δικαίωμα ἐλέγχου.....

— Ἔστω....

— Καὶ ἂν δὲν παραδέχεστε αὐτὴ τὴν ἄποψη, ἀκοῦστε μιὰ ἄλλη. Ἔγω ἱερὴ ὑποχρέωσι νὰ σᾶς ἐξελέγξω, γιατὶ εἶμαι ὁ ὑπερασπιστὴς ἑνὸς εὐπατρίδου ποὺ κατηγορήθηκε ψευδῶς, ἑνὸς ἀθώου ποὺ σκοτώθηκε κατὰ τὸν γνωστὸ ἄτιμο τρόπο ! Ἐπιδιώκω λοιπὸν νὰ ἀναγνωρισθῆ ἀτ' ὅλους ἡ ἀθωότης ἐκείνου καὶ νὰ τιμωρηθῆ ὁ ἀληθινὸς ἔνοχος. Τόσο τὸ χειρότερο, κύριε, γιὰ σᾶς, ἂν ἀνευρίσκω κάθε τόσο ἀπάνω στὴ ματωμένη γῆ τὰ ἴχνη τῶν βημάτων σας ! Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σᾶς, ἐπαναλαμβάνω, ἂν ὁ διάβολος ἢ ἡ τύχη σᾶς ἐπιτρέψαν τόσο πολὺ μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ὥστε νὰ σᾶς συναντῶ ἀδιάκοπα μπροστά μου ! Παρ' ὅλα αὐτά, ἔχω τὸ χρέος, ὡς ἄντρας καὶ ὡς εὐπατρίδης, νὰ προχωρήσω μέχρι τῶν ἄκρων τοῦ σκοτεινοῦ αὐτοῦ δράματος, καὶ ὁρκίζομαι στὸ Θεό, ὅτι δὲν θὰ σταματήσω, παρὰ μόνον ὅταν θάψω διαλύσει τὸ πυκνὸ αὐτὸ σκοτάδι.....

— Καλά, κύριε. Ἡ ἀπόφασίς σας εἶνε καλή, δίκαιη, γενναόφρων Ἀλλὰ ἀντὶ νὰ κοπιάζετε ἀδίκως, ἀντὶ νὰ ζητᾶτε στὰ κουτουρεῦ τὸν δράστη, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐμπάθεια, νομίζω ὅτι ἡ θέσις σας, ὡς εὐπατρίδου, σᾶς ἐπιβάλλει νὰ προσφύγετε μὲ εἰλικρίνεια σὲ μένα.....

— Γιὰ ν' ἀκούσω ἀκόμα μιὰ φορὰ τὶς ψευδολογίες σας, ἔ ; τὸν διέκοψε ὁ λοχαγός.

Μιὰ ἀστραπὴ μίσους ἔλαμψε στὰ ζωηρὰ μάτια τοῦ Ροβέρτου.

— Ἂς μαρτυρήση καὶ ὁ κύριος δούξ ! ἀνέκραξε. Μὲ βρίζετε, χωρὶς νὰ σᾶς προκαλέσω....

— Γιὰ τοῦ διαβόλου ! Ἂν σὲ βρίζω, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πῆς μιὰ λέξι κ' ἐγὼ θὰ σοῦ κάνω ἀμέσως τὴν τιμὴ νὰ σὲ ἱκανοποιήσω.... Πειράχτηκες ποὺ εἶπα ὅτι ψεύδεσαι ; Ἐξήγησέ μου τότε τὶ συνέβη μὲ τὸν Κρουσίλικο.....

— Θέλετε λοιπόν, σώνει καὶ καλά, νὰ μοῦ καταλογίσετε ὡς ἔγκλημα μιὰ ἀπὸ τὶς καλὲς πράξεις μου ; εἶπε ὁ Ροβέρτος μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ρολάνδου πῆρε μιὰ ἔκφρασι σὰν νὰκουγε κάτι πρωτάκουστο καὶ τερατῶδες.

—«Γιὰ φαντάσου ὡς ποῦ φτάνει ἡ ἀναίδεια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου !» σκέφτηκε.

— Θέλετε νὰ μάθετε τὴν ἀλήθεια ; ἐξακολούθησε ὁ Ροβέρτος. Ἔ, λοιπόν, τὸν Διονύσιο Γενναῖο τὸν δολοφόνησε πράγματι ὁ Ἰάκωβος Κρουσίλικος.... Τὸ βεβαιώνω μὲ ὅρκο....

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ τινάχτηκε ἐπάνω καὶ ὥρμησε κατὰ τοῦ Ροβέρτου Κέρ, ἡ Ἰωάννα, κραυγάζοντας :

— Ψέματα ! Ὁ δολοφόνος, ὁ μόνος δολοφόνος εἶσαι σύ ! Ἄ, σὲ ξέρω καλά, ἄθλιε, κ' ὁ Θεὸς ἐπίσης σὲ ξέρει καλά.... Θὰ τὰ πληρώσης ὅλα μιὰ μέρα....

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἡ Ἰωάννα εἶχε πιάσει τὸ Ροβέρτο ἀτ' τὸ λαιμὸ καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν στραγγαλίση, σφίγγοντάς τον παράφορα μὲ τὰ νευρικὰ δάχτυλά της. Μὲ μεγάλη δυσκολία κατώφθασαν νὰ τὸν ἀποσπάσουν ἀτ' τὰ χέρια της, κατακόκκινο καὶ μισολιποθυμισμένο... Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα, ἔπειτα ἀτ' αὐτὴ τὴν ἀπότομη κρίσι, ἐπανῆλθε στὴν προτέρα της ἀτονία καὶ φαινόταν σὰν νὰ μὴν ἄκουγε τίποτε, σὰν νὰ μὴν ἔβλεπε τίποτε....

— Δὲν νομίζετε, ἐκλαμπρότατε, ρώτησε ὁ Ροβέρτος σὲ λίγο, ὅτι θᾶταν φρονιμώτερο καὶ εὐπρεπέστερο νὰ ἐπαναφέρουμε αὐτὴ τὴν ἄμοιρη τρελλὴ στὴν Ἐκουένη, ἐκεῖ ὅπου τοὐλάχιστο δὲν ἀτειλοῦν κανέναν οἱ παροξυσμοί της ;

Ὁ κ. Μοντμορανσύ, στὸν ὁποῖον εἶχε προξενήσει φοβερὴ ἐντύπωσι ἡ πρὸ ὀλίγου συμβάσα βιαία σκηνή, ἦταν ἕτοιμος νὰ συγκατατεθῆ. Ἀλλὰ ὁ Ρολάνδος ἐζήτησε κ' ἔλαβε τὴν ἄδεια νὰ κλείση τὴν Ἰωάννα προσωρινὰ σ' ἕνα ἐξάρτημα τοῦ πύργου. Σχεδὸν ἀμέσως τὴν ἐπῆραν δυὸ ὑπηρέτες καὶ τὴν ὡδήγησαν στὸν κῆπο μέσα σ' ἕνα μικρὸ περίπτερο, ποὺ γειτόνευε μὲ τὸ διαμέρισμα τοῦ ἐφημερίου καὶ χωριζόταν ἀτ' αὐτὸ μὲ μιὰ πυκνὴ δενδροσυστάδα.

— Φαγητὸ γιὰ ἔξ καὶ γρήγορα ! φώναξε ὁ δὸν Μαθουρίνος...

— Βεβαιώνετε λοιπόν, κὺρ Ροβέρτε, εἶπε ὁ δούξ, ποὺ δὲν εἶχε συνηθίσει ἀκόμα νὰ τοῦ ἀπονέμη τὸν τίτλο τοῦ ἱππότου, βεβαιώνετε ὅτι δολοφόνος τοῦ Διονυσίου Γενναίου ὑπῆρξε ὁ Ἰάκωβος Κρουσίλικος ;

— Μάλιστα. Τὸ βεβαιώνω καὶ τὸ ἀποδεικνύω μάλιστα, ἐκλαμπρότατε. Ἰδοὺ ἡ ὁμολογία τοῦ ἰδίου ὑπογραμμένη μὲ τὸ χέρι του...

Ἐπενέβη ὅμως καὶ πάλιν ὁ Φερουλλιάκ.

— Παρουλείψατε μόνο νὰ πῆτε, διέκοψε τὸν Ροβέρτο, ὅτι ὁ Κρουσίλικος τὸν καιρὸ ποὺ ὑπέγραφε αὐτὸ τὸ χαρτί, βρισκόταν κλεισμένος μέσα στὰ ὑπόγεια τοῦ μεγάρου Σενέϊλ καὶ ὅτι ἔδωσε τὴν ὑπογραφή του μὲ τὴν ὑπόσχεσι τῆς ἀπελευθερώσεώς **του !**

— Ἀναμφιβόλως, ἀποκρίθηκε ὁ Ροβέρτος μὲ τελεία ἀταραξία. Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀρνηθῶ. Ἂν δὲν ὑποσχόμουν τίποτε στὸν ἔνοχο, ἦταν δυνατὸν νὰ ὁμολογήση τὸ ἔγκλημά του καὶ νὰ μὲ δικαιολογήση συγχρόνως ; Ἐπίσης, σᾶς παρακαλῶ, νὰ προσέξετε, ἐκλαμπρότατε, ὅτι ὁ φόνος τοῦ Διονυσίου Γενναίου ἦταν ὁμολογουμένως σκληρότατος, ἀλλὰ δικαιολογεῖται ἀπὸ τὸ νόμο. Μποροῦσα νὰ σκοτώσω κ' ἐγὼ μὲ τὸ χέρι μου τὸν κόμητα Κανδάλ, χωρὶς νὰ διατρέξω ἔπειτα τὸν κίνδυνο νὰ κατηγορηθῶ ὡς ἔγκληματίας. Ὁ Ράλφος Κανδὰλ εἶχε καταδικαστεῖ ἐπισήμως εἰς θάνατο ὡς ἀρχηγὸς συνωμοτῶν καὶ καθένας εἶχε τὸ δικαίωμα, τὴν ὑποχρέωσι μᾶλλον, νὰ τὸν φονεύση ! Ἂν λοιπὸν ἔδωσα τόση σημασία νὰ διευκρινίσω τὸ ζήτημα αὐτό, τὸ ἔκαμα, ὄχι γιὰ νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν ὑποψία τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ θεωρηθῶ σκληρός....

Ὁ Ρολάνδος εἶχε πρασινίσει ἀπὸ τὴ λύσσα του κ' ἔτοιζε σιωπηλὰ τὰ δόντια του. Ἔβλεπε ὅτι ὁ κ. Μοντμορανσὺ ἐκόντευε νὰ κλονισθῆ καὶ ὅτι ὁ διαβολεμμένος ἐκεῖνος γραμματεὺς ἔβρισκε πάντα τρόπο νὰ ξεφεύγη.

— Εἶνε ἀλήθεια ὅτι διέδωσα πὼς ἐσκότωσα τὸν Κρουσίλικο σὲ μονομαχία, ἐξακολούθησε ὁ Ροβέρτος. Ἤθελα νὰ φυλακίσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο κ' ἔπρεπε νὰ δικαιολογήσω κάπως τὴν ἐξαφάνισί του. Κ' ἂν τὸν ἐφυλάκισα, τὸ ἔκανα γιὰ νὰ ἐξαγοράσω τὴν ἀφοσίωσί του, χαρίζοντάς του ἀργότερα τὴ ζωὴ καὶ ἀποδίδοντάς του τὴν ἐλευθερία, ὅπως καὶ τώρα ἔχω τὸ δικαίωμα καὶ τὸ μέσον νὰ τὸν ἐξαναγκάσω νὰ τὰ θυσιάση καὶ τὰ δυὸ ὑπὲρ τῆς χήρας τοῦ Διονυσίου Γενναίου....

— Τῆς ὁποίας ἐν τούτοις κατακρατεῖτε τὴν περιουσία, σὰν νἄχε πεθάνει κιόλας ! ἀνέκραξε ὁ Ρολάνδος.

— Κρατοῦσα τὴν περιουσία της γιὰ νὰ τὴν κυβερνῶ, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Τὴν ἐθεωροῦσα ὄχι ὡς ἰδιοκτησία μου, ἀλλὰ ὡς παρακαταθήκη. Εἶμαι ἕτοιμος ὅμως νὰ τὴν ἀποδώσω μόλις ἡ Ἰωάννα νὰ ξαναβρῆ τὸ λογικό της....

(Ἀκολουθεῖ)